

บทที่ 5

สรุปและอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการสำรวจวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ระหว่างปีการศึกษา 2538 – 2545 โดยแบ่งการสำรวจออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ ประเภทของการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิจัย กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย และ ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย ซึ่งผลของการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการพัฒนาการวิจัยทางจิตวิทยาการแนะแนวให้สมบูรณ์ และทันต่อสภาพของการเปลี่ยนแปลงในปัจจุบันยิ่งขึ้น

ขั้นตอนดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยทำการสำรวจและรวบรวมรายชื่อวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538-2545 โดยการสำรวจขั้นแรกสำรวจรายชื่อวิทยานิพนธ์จากการใช้บริการสืบค้นทางอินเทอร์เน็ตเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้จำนวน 53 เล่ม ขั้นที่สอง สำรวจรายชื่อวิทยานิพนธ์จากภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาที่ไม่ซ้ำกันกับขั้นแรก ได้อีกจำนวน 7 เล่ม รวมเป็นจำนวนวิทยานิพนธ์ทั้งหมด 60 เล่ม
2. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการสำรวจ คือ แบบสำรวจวิทยานิพนธ์ ซึ่งเป็นแบบสำรวจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง
3. ทำการสำรวจรายละเอียดต่าง ๆ ของวิทยานิพนธ์แต่ละเล่ม แล้วจัดประเภทเข้าไว้ในรายการของการสำรวจตามหัวข้อการสำรวจ 6 ด้าน คือ ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์ ประเภทของการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิจัย กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย และ ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย
5. นำรายละเอียดที่ได้จากการสำรวจวิทยานิพนธ์ทุกเล่ม บันทึกลงในตารางการสำรวจ แล้วรวบรวมเพื่อหาความถี่
6. นำเสนอข้อมูลการสำรวจ โดยคำนวณหาค่าร้อยละของความถี่
7. จัดอันดับ

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538-2545 ที่ทำกันมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง คือ แนะนำส่วนตัวและสังคม อันดับรองลงมา คือ แนะนำอาชีพ และอันดับสุดท้าย คือ แนะนำทางการศึกษา
2. ประเภทของการวิจัย ที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538-2545 ได้แก่ ประเภทการวิจัยเชิงพรรณนาและการวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งมีจำนวนเท่ากัน สำหรับประเภทการวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ไม่มีการใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ในสาขานี้
3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ในการทำวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538-2545 มากที่สุด ได้แก่ แบบสอบถาม รองลงมาได้แก่ แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
4. สำหรับสถิติที่ใช้ในการวิจัย พบว่า ในการทำวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538-2545 มีการใช้สถิติขั้นสูงมากที่สุด รองลงมาคือสถิติพื้นฐาน และไม่มีวิทยานิพนธ์เล่มใดไม่ใช้ระเบียบวิธีทางสถิติ ซึ่งสถิติขั้นสูงมีการใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนมากที่สุด รองลงมาได้แก่ การทดสอบค่าทีหรือซี สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ และไคสแควร์ ส่วนสถิติพื้นฐานมีการใช้ค่าเฉลี่ยมากที่สุด รองลงมา คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ สำหรับมัธยฐาน ฐานนิยม พิสัย และ ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ไม่มีการนำมาใช้เลย
5. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย พบว่า การทำวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538-2545 กลุ่มที่ใช้มากที่สุด คือ วัยรุ่น รองลงมาคือ วัยกลางคน วัยผู้ใหญ่ตอนต้น สำหรับวัยทารกเป็นวัยที่ไม่มีการนำมาใช้เลย
6. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย พบว่า ในการทำวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538-2545 ประโยชน์ที่ได้จากงานวิจัยส่วนมากมุ่งในด้านด้านหลักและคุณค่าของจิตวิทยาการแนะแนว รองลงมาคือ ด้านการพัฒนางานการศึกษา และน้อยที่สุด คือ ด้านการพัฒนาการบริการแนะแนว

อภิปรายผล

จากการสำรวจวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538 – 2545 มีประเด็นที่ผู้วิจัยจะอภิปรายผลดังนี้

1. ประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538 – 2545 ที่ทำการวิจัยกันมากที่สุด คือ แนะนำส่วนตัวและสังคม ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการแนะแนวส่วนตัวและสังคม เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์โดยตรง การใช้ชีวิตในการดำเนินชีวิตจึงเป็นประเด็นที่น่าสนใจ การปรับตัวให้เข้ากับสังคม การรู้จักตนเองและผู้อื่น เป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งสำหรับโลกที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และกระบวนการที่ช่วยให้มนุษย์ได้พัฒนาตนเองและสังคมให้มีความเป็นอยู่ที่ดีทั้งทางกาย ทางใจ รวมถึงการปรับตัวเข้ากับสังคมและการอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขได้นั้น ล้วนเป็นกระบวนการของการแนะแนวส่วนตัวและสังคมทั้งสิ้น (สุโท เจริญสุข, 2520, หน้า 161) ดังนั้นจึงเป็นเหตุให้มีผู้สนใจศึกษาวิจัยหัวข้อวิทยานิพนธ์ประเภทการแนะแนวส่วนตัวและสังคมมาก

สำหรับประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538 – 2545 อันดับรองลงมา คือ แนะนำอาชีพ ซึ่งสุโท เจริญสุข (2520, หน้า 161) กล่าวไว้ว่า แนะนำอาชีพนั้นเป็นกระบวนการที่มุ่งเน้นช่วยให้บุคคลสามารถเลือกประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสมตามความถนัด แต่ในช่วงระหว่างปี 2538-2545 นั้น เศรษฐกิจของประเทศไทยไม่สู้ดีนัก ส่งผลให้มีคนว่างงานมากขึ้น ตำแหน่งงานในตลาดแรงงานไม่เพียงพอที่จะรองรับผู้ประกอบอาชีพตามความถนัดของบุคคลได้อีกต่อไป หากการศึกษาเกี่ยวกับการแนะแนวอาชีพในช่วงเวลาเช่นนี้ อาจทำให้ผลการวิจัยเกิดความคลาดเคลื่อนได้มาก อีกทั้งการประกอบอาชีพอิสระเป็นทางเลือกใหม่ที่บุคคลสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง จึงทำให้การแนะแนวอาชีพไม่ได้รับความนิยม นอกจากนี้แหล่งข้อมูลสารสนเทศทางด้านอาชีพมีมากขึ้น การทำวิจัยเกี่ยวกับแนวคิดใหม่ๆ ในการแนะแนวอาชีพ จึงเปลี่ยนเป็นการบริหารงานด้านสารสนเทศมากกว่า

และประเภทของหัวข้อวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538 – 2545 ที่ทำการวิจัยกันน้อยที่สุด คือ แนะนำทางการศึกษา ทั้งนี้อาจเนื่องจาก แนะนำทางการศึกษานั้น เป็นกระบวนการช่วยเหลือนักเรียนหรือบุคคลในด้านการศึกษาเพื่อให้รู้จัก เข้าใจ และเลือกศึกษาได้อย่างเหมาะสมตามเอกัตภาพและความสามารถ ซึ่งส่วนใหญ่การแนะแนวด้านการศึกษาดังกล่าวต้องอิงข้อมูลจากการกำหนดแนวทางการศึกษาของกระทรวงศึกษา ซึ่งหากไม่มีการเปลี่ยนแปลงแนวทางการศึกษาแต่อย่างใด การแนะแนวทางการศึกษาก็จะมีรูปแบบที่ตายตัว จึงทำให้ผู้สนใจทำการวิจัยประเภทหัวข้อวิทยานิพนธ์การแนะแนวทางการศึกษาน้อย

2. ประเภทของการวิจัยที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538 – 2545 ได้แก่ การวิจัยเชิงพรรณนา และการวิจัยเชิงทดลองซึ่งได้รับความนิยมเท่าๆ กัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก การวิจัยเชิงพรรณนา เป็นการวิจัยเกี่ยวกับภาวะการณ์ในปัจจุบัน ดังที่ ไพโรจน์ ตีรณธนากุล (2536, หน้า 17) ได้กล่าวไว้ว่า การวิจัยเชิงพรรณนา เป็นการศึกษาเกี่ยวกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ซึ่งการทำวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวนั้นส่วนใหญ่การศึกษาจะเน้นสภาพความเป็นปัจจุบัน เพื่อให้เข้าใจปัญหา และทำการป้องกันหรือแก้ไขปัญหานั้นๆ ได้อย่างทันด่วนที่ ดังนั้นประเภทของการวิจัยเชิงพรรณนา จึงเหมาะสมสำหรับการทำวิทยานิพนธ์ของสาขานี้

สำหรับประเภทของการวิจัยเชิงทดลองนั้น ได้รับความนิยมเทียบเท่ากับการวิจัยเชิงพรรณนา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะลักษณะของงานวิจัยสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวนั้นเอื้ออำนวยต่อการทำวิจัยเชิงทดลอง ด้วยเหตุที่จิตวิทยาเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมของมนุษย์ ดังที่ สุชาติ สุธรรมรักษ์ (2531, หน้า 17) ได้กล่าวไว้ว่า การศึกษาจิตวิทยาจะช่วยให้มนุษย์สามารถเข้าใจตนเองและผู้อื่นถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ได้เป็นอย่างดี ตลอดจนสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมต่าง ๆ ให้เหมาะสมได้ ดังนั้นการจำลองสถานการณ์เพื่อทดลองการปรับพฤติกรรมต่าง ๆ จึงสามารถทำได้ดี

ส่วนประเภทของการวิจัยที่ไม่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538 – 2545 คือ การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ ทั้งนี้อาจเนื่องจาก การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์เป็นการวิจัยที่ต้องเกี่ยวข้องกับจิตวิทยาการแนะแนวในอดีต ซึ่งลักษณะของการศึกษาจะเกี่ยวกับข้อเท็จจริง หรือความสัมพันธ์ของข้อเท็จจริงที่เป็นเรื่องราวในอดีต เพื่อเชื่อมความรู้ที่ได้มาอธิบายเหตุการณ์ในปัจจุบันหรือทำนายเหตุการณ์ในอนาคต แต่สำหรับการศึกษาด้านจิตวิทยาการแนะแนวระหว่างปีการศึกษา 2538–2545 มุ่งเน้นการศึกษาปัญหาปัจจุบันมากกว่า จึงทำให้การวิจัยเชิงประวัติศาสตร์ไม่ได้รับความนิยม

3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ที่ใช้มากที่สุด ในการทำวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538 – 2545 คือ แบบสอบถาม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การใช้แบบสอบถามนั้น เป็นการประหยัดค่าใช้จ่าย ดังที่ บุญเรียง ขจรศิลป์ (2534, หน้า 77-80) ได้กล่าวไว้ว่า แบบสอบถาม เป็นเครื่องมือที่เหมาะสมในการรวบรวมข้อมูลในการวิจัยเชิงสำรวจ ที่กลุ่มตัวอย่างหรือกลุ่มประชากรมีลักษณะกระจายจากกันมาก ๆ ประกอบกับผู้วิจัยมีงบประมาณและเวลาในการวิจัยค่อนข้างจำกัด

อีกทั้งประเภทของการวิจัยที่ได้รับความนิยมมากในการทำวิทยานิพนธ์ของสาขานี้ คือ การวิจัยเชิงพรรณนา ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวข้างต้นที่ว่า แบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมกับการวิจัยเชิงสำรวจ ซึ่งการวิจัยเชิงสำรวจเป็นลักษณะย่อยของการวิจัยเชิงพรรณนา ดังที่ วันทนีย์

ชูศิลป์ (2525, หน้า 10-11) ได้กล่าวไว้ว่า การวิจัยเชิงพรรณนา เป็นการศึกษาที่มุ่งอธิบายปรากฏการณ์ ที่ปรากฏในปัจจุบันว่าเป็นอย่างไร แบ่งย่อยออกเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ การวิจัยเชิงความสัมพันธ์ และการวิจัยเชิงพัฒนาการ ดังนั้นจึงทำให้เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้รับ ความนิยมมากที่สุดเป็น แบบสอบถาม

สำหรับแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น พบว่า มีการใช้กันมากเป็นอันดับรองลงมา ทั้งนี้ อาจเนื่องจาก แบบทดสอบส่วนใหญ่ใช้ในการวัดพฤติกรรม ดังที่ กาญจนา ภูมิแสง (2522, หน้า 51) กล่าวไว้ว่า แบบทดสอบ เป็นชุดของข้อคำถามที่สร้างขึ้นอย่างมีระบบเพื่อใช้วัดพฤติกรรม ซึ่งเป็น หลักสำคัญของการศึกษาทางด้านจิตวิทยา และหากแบบทดสอบดังกล่าว เป็นลักษณะแบบทดสอบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้น ย่อมสามารถที่จะใช้ทดสอบ วัดพฤติกรรมหรือสิ่งที่ต้องการทดสอบได้เป็น อย่างดี เนื่องจากสามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตามลักษณะที่ต้องการทดสอบเพื่อให้ใกล้เคียงกับสิ่ง ที่ต้องการทดสอบมากที่สุด

4. สถิติที่ใช้ในการวิจัย พบว่า สถิติพื้นฐานมีการใช้ค่าเฉลี่ยมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ลักษณะของข้อมูลที่ใช้ในการทำการวิจัยในสาขานี้ ส่วนมากเป็นข้อมูลคะแนน ที่ได้จากแบบสอบถามและแบบทดสอบ ซึ่งคะแนนเป็นข้อมูลที่สามารถแสดงถึงปริมาณความมากน้อยและระดับของความแตกต่างระหว่างแต่ละหน่วยที่เท่ากัน คะแนนจึงเป็นข้อมูลประเภทมาตราอันตรภาค ดังที่ ชูศรี วงศ์รัตน์ (2541, หน้า 6-8) ได้กล่าวเกี่ยวกับมาตราอันตรภาคไว้ว่า มาตราอันตรภาค เป็นมาตราของการวัดที่มีคุณสมบัติ 2 ประการ คือ 1. เป็นตัวเลขที่แสดงปริมาณความมากน้อย และ 2. ความแตกต่างระหว่างแต่ละหน่วยเท่ากัน และมาตราอันตรภาคนั้น เหมาะสำหรับการใช้สถิติที่เป็นค่าเฉลี่ย

สถิติที่ใช้ในการวิจัยในอันดับรองลงมา คือ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทั้งนี้เนื่องจากค่าเฉลี่ยเป็นสถิติที่ใช้ประกอบในการหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อดูการกระจายของข้อมูลใน ลักษณะที่เป็นเส้นตรง ดังนั้นเมื่อมีการใช้ค่าเฉลี่ยมาก การคำนวณส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจึงมากตามขึ้นด้วย

สำหรับสถิติขั้นสูงพบว่า มีการใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็น เพราะว่าการทำวิจัยส่วนใหญ่ของสาขานี้ ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลโดยการทดสอบสมมติฐาน และมีการแบ่งกลุ่มการทดสอบตั้งแต่ 2 กลุ่มขึ้นไปโดยมีอิสระต่อกัน การทดสอบสมมติฐานจึงต้องใช้ การวิเคราะห์ความแปรปรวน ดังที่ นิภา ศรีไพโรจน์ (2527, หน้า 128) กล่าวว่า การวิเคราะห์ความแปรปรวน เป็นการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนตั้งแต่สองกลุ่มขึ้นไปที่เป็นอิสระต่อกัน

ส่วนสถิติขั้นสูงที่พบรองลงมาได้แก่ การทดสอบค่าทีหรือซี ทั้งนี้ก็เนื่องจากเหตุผลเช่นเดียวกับการวิเคราะห์ความแปรปรวน แต่ต่างกันที่ว่า การทดสอบค่าทีหรือซี เป็นการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของกลุ่มสองกลุ่มเท่านั้น ดังที่ สุภาพ วาดเขียน (2523, หน้า 55-58) ได้กล่าวไว้ว่า การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของประชากร 2 กลุ่ม คือ การทดสอบค่าทีหรือซี

สำหรับสถิติขั้นสูงที่มีการใช้น้อยที่สุด คือ ไคสแควร์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าลักษณะของข้อมูลที่ใช้ทำวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวที่ทำกันมา ส่วนใหญ่ไม่เอื้ออำนวยต่อการใช้สถิติชนิดนี้เท่าไรนัก ซึ่งในเรื่องของสถิติไคสแควร์นั้น มีข้อตกลงไว้ว่าการแจกแจงของประชากรเป็นโค้งปกติ ข้อมูลจะอยู่ในสเกลวัดได้ กลุ่มตัวอย่างได้จากการสุ่มประชากร และค่าเฉลี่ยของประชากรมีค่าไม่ต่างกัน (สุภาพ วาดเขียน, 2523, หน้า 55-58)

5. กลุ่มประชากรที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538-2545 พบว่า มีการใช้วัยรุ่น (13-20 ปี) มากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะแนวความคิดเกี่ยวกับพัฒนาการที่มีคุณภาพ กล่าวคือ การเปลี่ยนแปลงในทางโครงสร้างต่าง ๆ ของร่างกายที่เด็กแต่ละคนจะพัฒนาไปถึง (วิณี ชิดเชิดวงศ์, 2537, หน้า 149) ซึ่งช่วงวัยรุ่น เป็นช่วงวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางพัฒนาการหลายด้านที่เด่นชัด หากได้รับการพัฒนาไปในทางที่เหมาะสม จะทำให้เด็กในวัยนี้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น จึงทำให้มีผู้สนใจศึกษาเด็กในวัยนี้มาก

ส่วนอันดับรองลงมา คือ วัยกลางคนและวัยผู้ใหญ่ตอนต้น ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก ปัจจุบันผู้ที่ศึกษาในสาขาจิตวิทยาการแนะแนวนั้นมีความหลากหลายมากขึ้น มิใช่เพียงแต่ผู้ที่เป็นครูอาจารย์เท่านั้น ปัจจุบันบุคคลจากหลายๆ หน่วยงานให้ความสนใจในสาขาวิชาการแนะแนวมากขึ้น อาทิเช่น โรงพยาบาล สาธารณสุข ศูนย์อนามัยต่างๆ ตลอดจนหน่วยงานเอกชน บริษัทต่างๆ (แผนกบุคคล) เป็นต้น จึงทำให้ประชากรที่นำมาใช้ในการวิจัย มีความหลากหลายมากขึ้น มิใช่เพียงนักเรียน นักศึกษาเท่านั้น

สำหรับช่วงวัยทารก (แรกเกิด-10 ปี) เป็นช่วงวัยที่ไม่ได้รับความสนใจนำมาศึกษาเลย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกลุ่มประชากรในวัยนี้ เป็นวัยที่ยังเล็กอยู่มีความยุ่งยากต่อการนำมาใช้ทำการวิจัย

6. ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย พบว่า ในการทำวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538-2545 ประโยชน์ที่ได้จากงานวิจัยส่วนมากมุ่งในด้านหลักและคุณค่าของจิตวิทยาการแนะแนว ทั้งนี้อาจเนื่องจากเหตุผลเดียวกันกับกลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย ที่นิยมนำกลุ่มวัยกลางคนและวัยผู้ใหญ่ตอนต้นมาใช้ กล่าวคือ ผู้ที่ศึกษาในสาขาจิตวิทยาการแนะแนวนั้นมีความหลากหลายมากขึ้น ดังนั้นการทำการวิจัยจึงมุ่งให้ได้ประโยชน์ต่อหน่วยงานที่ตนสังกัดอยู่ ดังนั้น ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย จึงเป็นด้านหลักและคุณค่าของจิตวิทยาการแนะแนว

สำหรับประโยชน์ที่ได้จากการวิจัย ในการทำวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538-2545 รองลงมา คือ ด้านพัฒนางานการศึกษา ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า ต้องการให้นำสิ่งที่ได้รับจากการศึกษาวิจัยนั้นมาใช้ได้จริงในสถานศึกษา เพื่อปรับปรุงการศึกษาอยู่เสมอ และประโยชน์ที่ได้จากการวิจัยประการสุดท้ายที่ผู้ทำวิจัยมุ่งเน้นที่จะทำ คือ ด้านการพัฒนาการบริการทางการแนะแนว ทั้งนี้อาจเนื่องจากรูปแบบของการบริการการแนะแนว ทั้ง 5 ด้าน คือ บริการรวบรวมข้อมูลนักเรียนเป็นรายบุคคล บริการสนเทศ บริการให้คำปรึกษา บริการจัดวางตัวบุคคล และบริการติดตามผลนั้น (รวีวรรณ ชินะตระกูล, 2539, บทนำ) มีลักษณะ การให้บริการที่ครอบคลุมจิตวิทยาการแนะแนวอยู่แล้ว จึงทำให้มุ่งเน้นประโยชน์ด้านนี้น้อยกว่า ด้านอื่น

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษาควรที่จะเผยแพร่งานวิจัยทางจิตวิทยา การแนะแนวให้สถาบันศึกษา องค์กรและหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้ทราบ ซึ่งปัจจุบันนี้ เทคโนโลยีสารสนเทศมีการพัฒนาไปมาก ควรนำเสนอข้อมูลที่น่าสนใจนี้ โดยจัดทำเป็นฐานข้อมูล ที่สามารถสืบค้นผ่านระบบเครือข่ายได้ ซึ่งจะช่วยให้ได้รับประโยชน์อย่างที่สุดจากงานวิจัยของ สาขาวิชาจิตวิทยาการของมหาวิทยาลัยบูรพา

2. ในการทำวิทยานิพนธ์ นักศึกษาสาขาจิตวิทยาการแนะแนว ควรมุ่งเน้นประชากรวัย เด็กทารก (แรกเกิด-2 ปี) ให้มากขึ้น เนื่องจากวัยนี้เป็นวัยที่ควรได้รับการที่ดี เพราะจะเป็น กำลังสำคัญในภายหน้า

3. นักศึกษาสาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว ควรที่จะเน้นศึกษาถึงประโยชน์ในเรื่องของ การพัฒนาการบริการทางการแนะแนว ทั้งนี้เพื่อช่วยให้การแนะแนวมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นอีก

ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการสำรวจจะเห็นได้ว่า หัวข้อวิทยานิพนธ์สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนวของ มหาวิทยาลัยบูรพา ระหว่างปีการศึกษา 2538-2545 ที่มีทำวิจัยกันน้อย คือ การแนะแนวทางการศึกษานั้น นักศึกษาสาขาจิตวิทยาการแนะแนวควรให้ความสนใจศึกษากันมากขึ้น เนื่องจากตั้งแต่ช่วงปี 2540 แนวทางด้านการศึกษาตามแนวคิดใหม่ของการปฏิรูปการศึกษาไทยนั้น ได้ถูกถ่ายทอดออกมาในรูปพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ซึ่งจะส่งผลให้แนวทางการศึกษาเปลี่ยนไป จึงควรให้ความสำคัญศึกษาหาแนวทางการแนะแนวทางการศึกษาเพื่อพร้อมรับกับแนวทางการศึกษาใหม่นี้